

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Dues qüestions, una papereta

L' independentisme és fort i resisteix bé al cor de molts catalans, però ha d'aprendre a votar amb la flexibilitat de la raó, és a dir, amb el cap. Ho dic perquè entenc bé els qui estan temptats de quedar-se a casa el 26-J, bé sigui perquè ja no se senten vinculats al futur polític d'Espanya, bé sigui perquè se senten decebuts per la política catalana. Però ara els sentiments no haurien de ser la principal guia de les nostres decisions. No són temps de reaccions emocionals enceses, per justificades que siguin, sinó que cal calcular bé cada pas per arribar a la victòria que volem aconseguir. I el 26-J qui vulgui independència cal que voti les ofertes explícitament independentistes.

MÉS ENLLÀ de l'avorriment de tornar a votar al cap de mig any les mateixes ofertes que no van ser capaces d'arribar a un acord, l'actual campanya electoral encabrita –a favor i en contra– més que no pas convida a una participació serena. Però, cal repetir-ho, les campanyes electorals no són actes de reflexió política sinó que, principalment, es fan per als indiferents, els indecisos i els confusos. Entretant, els interessats en la complexitat del debat polític assisteixen perplexos –si no irritats– a la simplificació dels missatges. L'ideal seria que aquests dies es desentenguessin d'una campanya que no està pensada per a ells i que fins i tot pot portar-los a detestar allò que estimen.

D'ALTRA BANDA, la informació periodística no sol saber –o voler– escapar de la confrontació teatral sobre la qual es basteixen les campanyes electorals. Ben al contrari, els directores de les campanyes –generalment, bons coneixedors de l'ànima del periodista– calculen bé quins atacs verbals són els que faran picar i mereixeran el titular destacat que sigui útil per esgarrapar quatre vots a l'adversari amb qui el partit comparteix frontera. Una campanya de quinze dies exaspera les diferències amb els més propers i es desinteressa dels adversaris més obvis. I tot i que ens queixem de la durada de les campanyes, el fet és que si tinguessin un format més semblant al nord-americà, amb primàries territorialitzades per a cada partit, amb un temps de desenvolupament prou llarg per fer possible debats especialitzats i amb una clara separació del legislatiu i l'executiu, probablement la bona política hi sortiria guanyant.

SANTI IGLESIAS

El 26-J els sentiments no haurien de ser la principal guia de les nostres decisions: cal calcular bé cada pas

LAMENTABLEMENT, ara quedem atrapats en el perfil d'uns caps de llista el paper futur dels quals, si no governen, quedarà completament diluït. La resta de membres de la llista, d'altra banda, perden tota significació, amb alguna excepció com en Tardà d'ERC –massa personatge per ser ignorat– o, al contrari, amb candidats tan ben situats com amagats, com Zaragoza en el cas del PSC. Això és especialment greu a Catalunya, on, amb un esquema de representació propi i diferenciat, els partits més votats difícilment poden aspirar a ser presents al govern espanyol. Ni poden arribar a tenir grup propi, com passarà amb En Comú Podem, seguint el camí del PSC. A més, les picabaralles electoralistes entre candidats acaben emmascarant anàlisis més estructurals sobre quin tipus d'interessos representa cada formació política, i acabem discutint sobre si ens cauen bé o malament.

LA QÜESTIÓ ÉS que els catalans aniran a votar el 26-J responent a dues preguntes diferents. Uns votaran qui prefereixen per fer govern a Espanya. Els altres votaran per defensar a Espanya el procés d'emancipació –que no de desconexió– que s'està teixint i que, tard o d'hora, hauran d'assumir. Dues respostes diferents, tanmateix, que el 27-J seran analitzades amb voluntat confusionària, com si tothom hagués respost al mateix. Per tot això i més, cal votar amb el cap fred.